

wordt ook iedere keer op een ander spoor gezet. En dat is dan opnieuw mijn verlangen, datzelfde verlangen om te begrijpen maar om dat begrip niet vast te leggen. Om het begrijpen van andere manieren om te begrijpen mogelijk te maken.

G: De lezers kunnen niet zien dat ik geen voorwerpen heb meegebracht, dus kan ik nu doen alsof ik ook iets bij heb dat ik je nu laat zien. Mijn vader is erg vroeg gestorven. Hij werkte in het theater en voor de televisie. Ik moet zeggen dat mijn liefde voor mijn vader groeit met het ouder worden. Niet dat ik niet van hem hield toen hij nog leefde, maar het vreemde is dat ik me steeds bewuster wordt van de gelijkenissen die ik heb met mijn vader, terwijl ik vroeger dacht dat we niet veel met mekaar gemeen hadden.

L: Dat is interessant. Hoe komt dat?

G: Ik realiseer mij langzaamaan dat ik heel wat dingen op de ene of andere manier herhaal in mijn leven, die ook in zijn leven belangrijk waren. Daar word ik mij pas van bewust door de afstand die er ontstaat. Je ziet ineens heel wat gelijkenissen en verwantschappen.

Ik denk dat je op een bepaalde manier ouder wordt en opgroeit doordat je je realiseert dat je een grote liefde in jezelf ontdekt voor wat je vader betekende en waar hij voor stond.

L: Voor mij is die liefde eerder een passie. Mijn vader was een zanger en de herinnering aan hem achtervolgt mij. Het is het soort plek waarin een klank je kan doen beven of smelten of rillen of wat dan ook.

G: Ik ben zo jaloers op mensen die muziek kunnen maken. Muziek komt zo rechtstreeks ons lichaam binnen, alleen al met één toon gaat je lijf vibreren.

L: Ik had een grote devotie voor mijn vader, voor wat hij kon. Als hij een noot aanslaat, is hij compleet fysiek geëngageerd, van onder tot boven. Het is als een geest die ik meedraag, een allesoverheersende kracht. Bijna oneindig, zo intens. Muziek is een sublieme situatie, zo snel maar ook zo vreemd van woorden die we begrijpen en die we kennen.

G: Je hele lichaam is je instrument. Toen ik grafische kunst studeerde, had ik niet het gevoel dat ik iets wilde

zeggen dat langer zou blijven bestaan dan het moment waarop het gemaakt werd. Ook nu nog voel ik mezelf meer een brug tussen wat ik meemaak en wat ik wil meedelen aan andere mensen. Ik ben eerder een communicatiemiddel dat informatie van de ene naar de andere plek brengt. Ik kan niet zeggen dat de wereld iets moet horen dat ik te zeggen heb. Ik krijg elke dag zoveel informatie doorgespeeld, dat ik onmogelijk kan denken dat ik het beter zou kunnen zeggen dan die mensen. En dus probeer ik die informatie te delen met andere mensen. Ik koop heel veel boeken en cd's maar als ik ergens echt door geraakt ben, wil ik graag dat iemand anders dat hoort of leest, en dus geef ik de belangrijkste dingen weg.

Ik heb sowieso niet veel kostbare voorwerpen die belangrijk zijn voor mij. Maar ik heb wel één ding: een schilderij van mijn vader. Hij schilderde zijn broer en zijn broer schilderde hem op hetzelfde schilderij. Alsof ze op het podium stonden te spelen. Ze waren een komisch duo. Dat had ik kunnen meebrengen. Dat is heel kostbaar voor mij.

